

ZMOREMO DRUGAČE?

- OTROCI Z ASPERGERJEVIM SINDROMOM SO PAVEDALI

“V SREDNJI ŠOLI SMO BOLJ POVEZANI, V OSNOVNI ŠOLI JE TEŽJE, SO BOLJ VASE ZAPRTE SKUPINE.”

“VESEL SEM, DA SEM SE REŠIL OSNOVNE ŠOLE. SOŠOLCI SO BILI NESRAMNI. MORDA, KER SO BILI OTROČJI.”

“SOŠOLCI SO ME IZZIVALI, KER SE HITRO RAZJEZIM.”

“RAJŠI SE POGOVARJAM Z UČITELJI IN UČITELJICAMI. TUDI NEKAJ PUNC JE PRIJAZNIH.
V ŠOLI NIMAM PRIJATELJA, VSI SO NEPRIJAZNI.”

“IMEL SEM PRIJATELJA, PA SO GA DRUGI PREPRIČALI, DA NE SME BITI MOJ PRIJATELJ.”

“ŽELIM SI VIRTUALNA OČALA, DA BI SE UČIL SAM.”

“V TEM TEDNU ME NI NIČ OSREČILO.”

“V ŠOLI ME ZAFRKAVAJO, A NE ŽELIM GOVORITI O TEM.”

“IMAM AVTIZEM, TO ME NE MOTI, O TEM PA NE GOVORIM V RAZREDU.”

“SOŠOLCEM SEM PREDSTAVIL SVOJO MOTNJO, NATO ME NIHČE NI NIČ VPRAŠAL.”

“MOTI ME, DA DRUGI REČEJO, DA VEDO, KAJ MISLIM, KAJ SEM HOTEL PAVEDATI.
PA NE VEDO. NISO V MOJI GLAVI.”

“VČASIH SE POČUTIM, KOT DA SEM Z DRUGEGA PLANETA.”

“NI MI FAJN, DA MI EN REČE, DA SEM DRUGAČEN OD NJEGA.”

“MENI JE ŽE SOŠOLEC DVA KRAT REKEL, DA SE NE SMEM IGRATI Z NJIM. TO NI FAJN.”

“ČE BI PAVEDAL UČITELJICI, BI ME ŠE MANJ SPREJEMALI.”

“JAZ NISEM SPREJET, VSI ME SOVRAŽIJO IN SE NORČUJEJO IZ MENE.”

